

Wij hebben deze schat in aarden vaten

door: G.V. Wigram

2 Korinthiërs 4 en 5

Wij bezitten de schat van de kennis van Gods heerlijkheid en wij vinden daar onze vreugde in (2 Kor. 4:6-7). Niet alleen omdat wij weten gered te zijn, maar wij genieten van de zekerheid van onze rijkdom. De wens van de apostel was in het volle bezit gesteld te worden van de dingen die hij door het geloof kende, maar die hij nu nog in zwakheid bezat. Hij had de schat, maar nog niet in heerlijkheid. Daarom zegt hij: *“Immers, in deze tent zuchten wij, terwijl wij vurig verlangen met onze woning die uit de hemel is, overkleed te worden”* (2 Kor. 5:2). Hij zuchtte niet vanwege vermoeidheid, de moeilijkheden op de weg, of ondervonden beproevingen, maar hij was zich zo goed bewust van het gezegende belang van de *schat*, dat hij die ongehinderd wenste te bezitten in de tegenwoordigheid van God.

Dat is de zegen en de vreugde die wij als christenen bezitten. De bron van onze vreugde, vrijheid en zegen is dat wij *Christus* gezien hebben. Wij hebben Hem gezien in de heerlijkheid. Het oog van het geloof heeft Hem gezien. Wij zouden deze vreugde niet kunnen hebben, zonder de zekerheid van de volbrachte verlossing in de Mens Christus Jezus, opgenomen in heerlijkheid.

Het lijden van Christus brengt de gevoelens in beweging, maar geeft niet die vreugde. Een sterke band wordt zo door God gevormd en wij zouden naar niemand anders willen gaan. Maar dat is niet alles wat Hij ons geeft. Wij moeten in staat zijn om te zeggen: Ik ben verlost – alle zonde is weggenomen – alles wat tegen mij was, is weggedaan door Hem, die gestorven is en nu opgenomen in heerlijkheid. Dan hebben wij die vreugde en het verlangen naar de heerlijkheid die het gevolg ervan is. Dat alles is het tegenovergestelde van het leven in het vlees. Daar waar het leven van het vlees eindigt, begint het leven van de Geest en praktisch hebben wij de kracht in het leven van de Geest, naar die mate dat het vlees voor *dood* gehouden wordt.

Christus voor ogen hebben is de sleutel tot deze hoofdstukken, evenals tot de voorgaande. In 2 Korinthiërs 1:9 zegt de apostel: *“Ja, wijzelf hadden het doodvonnis al in onszelf”*. Hij had geen vertrouwen in het natuurlijke leven. Al wat van de eerste Adam was, is geëindigd, is dood; daarom kon niets het vertrouwen van Paulus schokken in de God die de doden opwekt.

Dit vertrouwen zet alle vrees voor de dingen die ons omringen terzijde. Als iemand gestorven is aan de wet en aan de macht van de satan, welke macht zou dan tegen hem uitgeoefend kunnen worden? Het beginsel van onze kracht is dat wij *gestorven* zijn en het geloof handelt naar dit beginsel.

In 2 Korinthiërs 4 lezen wij in vers 5: *“Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus als Heer, en onszelf als uw slaven om Jezus’ wil. Want de God die gezegd heeft: ‘Uit duisternis zal licht schijnen’, die heeft geschieden in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus”*.

Dan zegt de apostel in vers 7: *“Maar wij hebben deze schat in aarden vaten”*. Welke schat? Christus! Paulus heeft de Heer gezien, die de zonde heeft weggenomen, die zijn gerechtigheid is en die in de heerlijkheid is. Hij ziet *Hem* en zegt: ‘Hem heb ik nodig. Als ik Hem zie, zie ik de Heer die de levenskracht heeft, die door de dood is heengegaan en hem heeft overwonnen. Ik bezit Hem, Christus; dat is de schat. Ik heb Hem in een aarden vat, maar dat geeft niet. Ik heb Hem’.

Johannes zegt: *“(…) het leven is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en ons geopenbaard is”* (1 Joh. 1:2). Dat leven is Christus. Ik bezit het in de heerlijkheid, gekend door het geloof. Ik zal dat leven in volkomenheid hebben, als de vrucht van de eeuwige verlossing in heerlijkheid. Abraham geloofde dat God het *kon* volbrengen; maar wij geloven dat de Vader de Heer Jezus Christus uit de doden *heeft* opgewekt. Het is volbracht en het feit dat Hij in de heerlijkheid is, is het bewijs dat alles volbracht is.

Het feit dat wij in de tegenwoordigheid van God kunnen komen, is het resultaat van het volbrachte werk. *“Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding van de eeuwen geopenbaard om de zonde af te schaffen door het slachtoffer van Zichzelf”* (Hebr. 9:26). Hierin kan de ziel rusten. In 2 Korinthiërs 4 wordt Christus voorgesteld als de kracht van het leven, maar ik heb die schat in een aarden vat. Dit vat is een verhindering, want het is van aarde. Maar het geloof dat de schat ziet, heeft ons in bezit gesteld van het leven. Als wij het leven hebben, is dat omdat wij Christus hebben. *“Wie*

de Zoon heeft, heeft het leven". "In Hem was het leven". "Hij is ons leven en wanneer Christus, ons leven, geopenbaard wordt, dan zult ook wij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid" (Kol. 3:4).

In een ander opzicht is Christus ons leven op aarde. Als wij naar Hem kijken zoals Hij leefde op de aarde, kunnen wij zeggen: 'Dat is mijn leven'. Als wij op onszelf zien, zien wij het leven vermengd met veel dingen die er niet zouden moeten zijn. Maar als wij op de Heer Jezus zien, dan zeggen wij: 'Wat een gehoorzaamheid, geduld, genade. Dat is mijn leven!' Hij is volmaakt geweest in alle dingen. Wat een rust voor de geest te kunnen zeggen, als wij al Zijn volmaaktheden zien: 'Dat is voor mij'.

Maar als wij nu denken aan de *kracht* die wij hebben, moeten wij opzien naar Christus in de heerlijkheid. Als deze aardse tent afgebroken wordt, dan hebben wij een gebouw van God. Het wezen van het karakter van het leven is *Christus in de heerlijkheid*. In Romeinen 1:4 wordt Hij genoemd: "*Gods Zoon in kracht naar de Geest van de heiligheid, door dodenopstanding*". Het beginsel van de kracht is gelegen in het feit, dat Hij uit de doden is opgestaan.

Als mensen in Christus kunnen wij altijd zeggen, dat wij gestorven zijn. "*Zo ook u, rekent het ervoor ten opzichte van de zonde dood te zijn, maar voor God levend in Christus Jezus*" (Rom. 6:11). Als wij praktisch op die manier leven betekent het: "(...) *altijd het sterven van Jezus in het lichaam omdragend, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt*" (2 Kor. 4:10). Het leven van Christus kunnen wij in de praktijk niet openbaren, als wij ons niet dood houden voor de zonde. Als wij door het geloof wandelen, dragen wij overal de dood van de Heer Jezus om in ons lichaam. Als wij wandelen door aanschouwen, is Christus niet het voorwerp of onze kracht (2 Kor. 5:7). "*Want wij die leven, worden altijd aan de dood overgegeven*" (2 Kor. 4:11). Het is vaak nodig dat moeilijkheden komen om ons te leren met het vlees te breken, dat immers niet door het geloof kan leven. Paulus heeft beproevingen moeten ondervinden, maar terwijl hij die onderging, bewaarde hij de schat door het geloof. "*En wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven*" - zo zegt de apostel (Gal. 2:20).

Hierin zien wij de volledige openbaring van Christus door het geloof. Wij hebben de zekerheid dat wij Hem gelijk zullen zijn als wij Hem zullen zien. Hij is nu onze gerechtigheid; en als wij Hem zullen zien in de heerlijkheid, zullen wij zijn zoals Hij. In die verwachting zuchten wij, dat wensen wij vurig. Verfrist Zijn liefde niet onze geest? Herstelt Hij niet onze ziel? Er is geen wolk aan de lucht, geen vrees voor het oordeel, uitsluitend de zekerheid dat wij bekleed zullen worden met het hemelse huis. Het verlangen van de apostel ging daar zo sterk naar uit, dat hij zelfs niet aan de dood dacht. "*Immers, wij die in deze tent zijn, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed maar*

overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt" (2 Kor. 5:4).

Wat is daarvan het geheim? Hij had niet alleen het leven in Christus gezien, maar Christus Zelf. En hij stelde vast dat dit leven het sterfelijke kon verslinden. Hij geloofde dat de levenskracht in Christus de dood kon tenietdoen, zodat deze er niet meer zou zijn. Geloof u in die kracht van het leven? Zolang er nog één mens gered moet worden, oefent Hij Zijn grote geduld uit, maar de kracht bestaat.

Daarna gaat Paulus voort over de dood te spreken. Wat kan de dood doen? Als wij sterven voordat Christus komt, zijn we in Zijn tegenwoordigheid. Wij verlaten heel eenvoudig ons sterfelijke lichaam om bij Hem te wonen. Wij hebben dus altijd goede moed (vs. 6). "*Daarom stellen wij er ook een eer in, hetzij inwonend, hetzij uitwonend, Hem welbehaaglijk te zijn. Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus*" (vs. 9-10). Hoe zullen wij geopenbaard worden? Allen moeten rekenschap afleggen: de heiligen als zij zullen opgenomen worden om bij de Heer te zijn, en de bozen aan het einde van het duizendjarig Vrederijk. De heiligen zullen rekenschap voor zichzelf geven in de heerlijkheid. Wat zal er te oordelen zijn in een *heilige*? Zo iemand is één gemaakt met de Heer die oordelen zal!

Het geweten van de gelovige wordt daardoor niet verontrust, want het is gereinigd; maar het wekt iets anders op: "*Daar wij dan weten hoezeer de Heer te vrezen is, overreden wij de mensen*" (vs. 11). Er is niet alleen gerechtigheid, maar ook *liefde*. Ik zie de schrik van het oordeel; en het bewustzijn van de gerechtigheid die oordeelt, is de beweegreden om aan anderen te prediken. Dat zet de liefde in werking.

En dan voegt Paulus er aan toe: "*Maar voor God zijn wij openbaar geworden*". Hij zegt niet: Wij zullen openbaar worden, maar: (...) *zijn* openbaar geworden. Wij zijn in de heerlijkheid en alles wat bij deze heerlijkheid niet past, is geoordeeld. Dat werkt op het geweten, dat zichzelf moet oordelen. Dat licht hebben wij nodig, maar wij moeten een volmaakt vertrouwen in God hebben. Als wij geen vertrouwen in Hem hebben, kunnen wij niet genieten van Zijn liefde. Wij kunnen geen gemeenschap hebben met iemand die ons gaat veroordelen. Maar: (...) *onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus*" (1 Joh. 1:3). Wij hebben geen vertrouwen als wij geen goed geweten hebben (Hebr. 9:14; 10:22). Dat goede geweten bezitten wij echter door Christus, die onze gerechtigheid is en voor ons een eeuwige verlossing verworven heeft. Wat wij ons zullen herinneren in de tegenwoordigheid van God is, dat onze zonden zijn weggedaan door één enkele volmaakte offerande. Wij hebben een volmaakte en oneindige gerechtigheid.

Christus is het Middelpunt voor ons hart. Als ik denk aan het "*uitermate uitnemend, eeuwig gewicht van heerlijkheid*" (2 Kor. 4:17), kan het mij te zwaar schijnen. Maar als ik het Lam daar zie als het Licht, dan worden mijn gevoelens verwarmd. Dat Lam is

voor mij geslacht, het Lam dat mijn zonden heeft weggenomen.

Wij hebben in de woestijn hier beneden elke dag genade nodig, niet om ons op het niveau van de gerechtigheid te brengen, alsof die niet ons deel zou zijn, maar om te wandelen *overeenkomstig* die gerechtigheid. Christus kent onze behoeften.

Er zijn dus twee kanten aan onze tegenwoordige zegen: Christus Zelf als voorwerp van onze genegenheden, en Zijn niet aflatende zorg voor onze dagelijkse behoeften. En wij *hebben* de gerechtigheid en *verwachten* de heerlijkheid, de heerlijke hoop, die past bij de gerechtigheid van God: “*Wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God*” (Rom. 5:2).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1963-239](#)

Titel: [Nous avons ce trésor](#)

© Oude Sporen 2007